

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNI-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 233 — Barcelona, Febrer 1962

Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 24, 26 i 30 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un **programa de sobretaula** de dos quarts de 2 a dos quarts de 3 de la tarda per ones curtes de 24, 26 i 30 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

ELS SEGON CONGRES DELS SINDICATS VERTICALS

L'anomenada Comissió Permanent del Congrés Sindical presidida pel jerarca Solís, que és al mateix temps Delegat Nacional dels sindicats verticals, Ministre i Secretari General del Moviment, ha acordat celebrar el Segon Congrés Sindical durant els dies 5 al 10 del proper mes de març. Acordà també l'Ordre del Dia i que al Congrés hi participessin patrons i obrers en nombre de 600 en total.

Estem plenament convençuts que la immensa majoria dels obrers i treballadors de tot Espanya no senten cap mena d'interès per aquest Congrés. L'experiència de més de vint anys d'actuació dels sindicats verticals els ha demostrat, en la pràctica, que de sindicats obrers només en tenen el nom. Que són uns sindicats als quals els obrers estan obligats a pertànyer sense que tinguin cap dret per a poder elegir llurs dirigents, ni tampoc els delegats per assistir a Congressos o qualsevol altre reunió sindical on, lògicament, s'haurien de discutir i prendre decisions sobre qüestions i problemes que afecten i preocupen els obrers: el millorament de les condicions de vida i de treball, la defensa i ampliació de les llibertats democràtiques, dels drets socials i altres reivindicacions.

Però els jerarques sindicals amb la celebració d'aquest Congrés, igualment com ho han fet amb els anteriors, no es proposen pas aquests objectius que tan interessin a les masses treballadores, sinó el de donar la impressió a l'interior i a l'estranger, que es preocupen per les qüestions vitals per als obrers. Per altra banda, ens frenen l'onada de reclamacions i

de lluites que s'està ampliant a tot el país, exigint un salari mínim de 140 pessetes per 8 hores de treball, per més dies de vacances a l'any, perquè els sistemes de productivitat siguin establerts amb la participació efectiva i l'acord dels obrers, per un salari íntegre en els casos de malaltia, i altres millores substancials.

Com ho han demostrat les recents lluites dels obrers de les grans empreses **Altos Hornos** de Bilbao i de Sagunto, els de la **SEAT** de Barcelona, entre d'altres, si han obtingut satisfacció total o parcial en llurs reivindicacions no ha estat perquè ho haguessin decidit els jerarques en un Congrés, sinó perquè deixant de fer cas de les repetides promeses dels dirigents de les empreses i dels sindicats decidiren passar a l'acció unida conjugant les formes de lluita legals i les ilegals.

Aquest és el camí que cal seguir i no fer-se cap mena d'il·lusió sobre l'anunciat Congrés. No n'hi ha d'altre més eficaç per tal d'aconseguir les reivindicacions econòmiques i polítiques dels treballadors. La burgesia i el seu poder polític mai no han concedit cap millora social voluntàriament. El dret d'associació i de reunió, el dret de vaga, la jornada de 8 hores, les diverses assegurances socials, són conquestes assolides per les lluites aferrissades i els sacrificis dels obrers.

Els capitalistes de tots els temps no han tingut cap altre objectiu que el d'obtenir bons guanys, sense tenir cap mena de preocupació per les necessitats materials i morals de les masses treballadores. I això que és una llei constant en el sistema capitalista, sota el règim feixista de la dictadura franquista, s'aplica amb més brutalitat, car avui les grans empreses monopolistes són les que dicten la política econòmica del país, encaminada a obtenir els beneficis màxims, a costa de l'em-

pobriment de totes les capes laborioses i molt particularment als obrers del camp i de la ciutat.

Inspirant-nos en les millors tradicions revolucionàries i sindicals de la classe obrera espanyola hem de denunciar com una farsa el Segon Congrés dels sindicats verticals i al mateix temps hem d'aprofitar les formes i possibilitats legals i les extralegals per tal de manifestar davant de les direccions dels sindicats i al propi Congrés quines són les reivindicacions més sentides per les masses treballadores. La manera de portar a cap aquesta forma de protesta contra el Congrés i d'afirmació de les exigències dels obrers, podria ser que els obrers d'una empresa, d'una barriada o d'una localitat enviessin fulls signats en els quals s'expressi la reclamació d'augment general i substancial dels salaris i sous, que és en aquest moment d'imperiosa necessitat per a tots els obrers, treballadors i empleats del nostre país.

Igualment s'hauria d'exigir la llibertat sindical per tal que els obrers puguin tenir sindicats independents dels patrons i de l'Estat; i el dret de vaga, el qual significaria per als obrers tenir un mitjà de defensa dels seus interessos vitals per a fer front al sistema d'explotació capitalista i avançar en el camí d'un millor benestar i de progrés social.

La conquesta del dret d'associació és una de les premisses indispensables per a que els obrers puguin tenir uns veritables sindicats i reunir-se lliurement i democràticament en un autèntic Congrés Sindical de treballadors on es podrien discutir els problemes polítics i socials que té plantejats el nostre país i prendre les decisions que corresponen als interessos vitals de la classe obrera i les altres capes laborioses.

UN TEMA PER A DISCUTIR AL CONGRÉS SINDICAL

Un manobre que treballa al **Fomento de Obras y Construcciones SA** ens ha enviat el seu full de pagament setmanal datat 22 de desembre del 1961. Heus aquí el resum:

56 hores de salari normal	231,00 pts.
6 hores extres	41'55 pts.
Prima	55'50 pts.

Total 328'05 pts.

Descomptes per assegurances, mutualitat, etc. 20'65 pts

Salari en mà 307'40 pts per setmana.

Segons l'Associació Catòlica Patronal el pressupost mínim diari per a un matrimoni amb dos fills és actualment de 152'76 pts. (que correspon a **1.069'12 pts. per setmana**).

La comparació entre el necessari per a viure i el que realment es guanya demostra com la política econòmica del franquisme beneficia les grans empreses monopolistes a costa de l'explotació desenfrenada dels obrers.

CONGRES MUNDIAL PEL DESARMAMENT GENERAL I PER LA PAU

El professor Bernal, President-delegat del Consell Mundial de la Pau, ha anunciat la convocatòria d'un **Congrés Mundial pel Desarmament General i per la Pau**, el qual se celebrarà a Moscou els dies 9-14 de juliol d'enguany. En la Crida convocant el Congrés es diu:

« El desarmament — general, complet i controlat, compresa la destrucció de les armes nuclears — és la necessitat més urgent de la nostra època. És un pas essencial vers un món sense guerra... »

« Invitem tots els moviments i organitzacions, tots els homes i dones interessats a acabar amb els actuals perills i que actuen a favor d'aquest noble objectiu, a participar al nostre Congrés. Tots hi seran ben vinguts. En el Congrés podrem tenir una discussió lliure i franca sobre tots els problemes

relacionats amb la pau i el desarmament. En realitat no hi ha cap qüestió vital, es tracti de la independència nacional, del nivell de vida o d'empleu, que no es trobi afectada per l'actual cursa als armaments. Tot ha d'ésser discutit en relació amb el desarmament.

« Sobretot desitgem que la discussió en el Congrés condueixi a l'acció mundial a favor del desarmament. Treballant junts, els pobles de tot el món tindran el poder de canviar llur destí i de posar el món, d'un cop per sempre, en la via de la pau. »

La convocatòria d'aquest Congrés fou aprovada en la reunió del Consell Mundial de la Pau celebrada a Estocolm el passat mes de desembre i a la qual assistiren més de 200 representants de 70 països d'Europa, Amèrica, Àsia i Àfrica. Les següents organitzacions internacio-

nals hi eren representades: Confederació Cristiana de la Pau, Federació Sindical Mundial, Federació Mundial de Treballadors Científics, Unió Internacional d'Estudiants, Consell de la Solidaritat Afro-Asiàtica, Federació Mundial de la Joventut Democràtica, Federació Democràtica Internacional de Dones, Conferència dels Pobles Africans i altres.

La preparació del **Congrés Mundial pel Desarmament General i per la Pau**, així com la seva realització, contribuirà a una àmplia mobilització dels pobles de tot el món contra el perill d'una nova guerra mundial, que seria inevitablement una guerra atòmica, i a favor dels desarmament general, complet i controlat, objectiu fonamental de la lluita per la consolidació de la pau.

Els pobles d'Espanya han de donar tot el seu recolzament a la realització d'aquest Congrés i preparar la seva participació mitjançant la popularització de la Crida del Consell Mundial, d'adhesions escrites col·lectives i individuals i d'altres activitats, lligades amb la mobilització de l'opinió pública contra les bases militars que els Estats Units tenen a Espanya.

La lluita contra les bases ianquis, que fan córrer al nostre poble un perill mortal de bombardeigs atòmics, és en les condicions presents la nostra millor aportació a l'acció mundial pel desarmament general i en defensa de la pau.

ELS MANIACS DE LA GUERRA A BARCELONA

Per Joan BERENGUER

El dia 20 de gener, el Capità General de Catalunya, Pablo Martín Alonso, va pronunciar una conferència a Saragossa com inauguració del curs a la càtedra « General Palafox » d'aquella Universitat. La premsa ha fet la consegüent propaganda a l'entorn i « La Vanguardia » ha dedicat un editorial al tema.

En el moment històric que vivim — en el qual ha esdevingut possible evitar la guerra, en què la Unió Soviètica proposa el desarmament universal controlat com mitjà d'assegurar la pau, en què els homes de tot el món es movilitzen a l'entorn de les idees de la pau i del desarmament, i en què àdhuc els països imperialistes es veuen obligats a simular verbalment desitjos pacífics —, en aquest moment el govern espanyol apareix com el campió de la guerra i presenta internacionalment Espanya com el país més agressiu.

El general Martín Alonso, obedient a la tònica marcada per Franco en el seu discurs de fi d'any, té el desvergonyiment de dir que « **per tal d'evitar la guerra, cal preparar-se per a fer-la** ». Amb aquesta teoria, la història de la humanitat

ha estat marcada per un seguit de guerres, de les quals han estat víctimes els pobles que han servit sempre de carn de canó als « valents » generals que les han dirigides. El general Martín Alonso enalteix « **les condicions de la Península Ibèrica com a base ofensiva, com a plaça d'armes per al món occidental, com arsenal marítim d'envejable situació i com aeroport d'eficàcia insospitada** ». Aquestes paraules que, amb la potència dels armaments moderns — coets atòmics que poden destruir ciutats senceres a 10.000 kilòmetres de distància —, semblen les paraules d'un boig perillós, han despertat l'entusiasme del director de « La Vanguardia », el qual escriu en el seu editorial del 23 de gener: « **cal reavivar en l'esperit del poble espanyol la seva vocació envers els temes militars, car, ho vulgui o no, militar serà el seu esdevenidor en part principalíssima** ».

Heus aquí, expressats amb llurs pròpies paraules, els deliris morbosos dels maníacs de la guerra. Heus aquí l'esdevenidor que aquests homes reserven a Espanya: « **un esdevenidor militar en part principalíssima** ».

Els comunistes hem dit en altres ocasions que la tensió internacional i el perill de guerra són alguns dels ajuts més importants que pot rebre el franquisme, però rares vegades els propis homes del règim ens han ofert una confirmació més rabiosament desesperada.

Arreu del món, els maníacs de la guerra es veuen cada cop més aïllats i obligats a expressar-se amb precaució. Precisament el proper Congrés Mundial pel Desarmament general i per la Pau — al qual ens referim en aquest mateix número de TREBALL — serà una esclatant manifestació de la potència creixent de les forces de la pau a tot el món. Així és el que desespera els homes del franquisme. Ells prefereixen la mort de milions d'espanyols abans que obrir pas a la democràcia. Per això exciten a la guerra i ofereixen llur país i els seus habitants com a « **plaça d'armes** », com a « **base ofensiva** » per a l'agressió.

Aquestes crides a la guerra adquireixen un caràcter particularment suïcida en ser fetes des d'Espanya, país on estan instal·lades algunes de les bases militars més importants dels Estats Units. Sobre el mapa de la Península s'extén una xarxa composta per ports que serveixen de base d'operacions a la VI Flota nord-americana, per rampes de llançament de coets, per aeròdroms militars i per estacions de radar ianquis. Els espanyols vivim damunt d'un polvorí que pot esclatar l'endemà que els generals del Pentàgon decideixin començar la guerra.

Però l'editorial de « La Vanguardia » diu encara: « **La preocupació militar ha d'estar incessantment viva en nosaltres, car Occident ens demanarà, ens exigirà un dia, que fem honor a aquesta insigne excel·lència del nostre destí** ». Els homes i dones que som conscients de tot el que signifiquen aquestes paraules, podem encara dormir tranquils en una ciutat on els maníacs desesperats criden des dels diaris a la destrucció i a la mort? O farem tot el que estigui a la nostra mà per tal de movilitzar el poble per la pau, per a exigir l'evacuació de les bases americanes que ens posen en perill de convertir-nos en un braser atòmic?

ELS FRUITERS LLEIDATANS CONTRA L'AMENANÇA D'UNA NOVA LLEI

Els pagesos lleidatans han sentit vivament l'amenaça que el Govern de Franco aixeca contra els productors de fruita de tot Espanya en haver presentat a les Corts un projecte de llei que pretén « **ordenar els aprofitaments agrícoles i forestals** ».

Des de fa anys, defugint cultius tradicionals depreciats per la política del règim, els pagesos del Segrià, Urgell i Noguera havien cercat en la plantació d'arbres fruiters un derivatiu que remunerés més llurs esforços. Així han creat una nova riquesa que abarca ja més de 7.000 hectàrees, dedicades a la producció de fruita, especialment peres, pràsssecs, prunes i albercocs.

En comptes de satisfer les reivindicacions de la pagesia i d'ajudar a la construcció dels frigorífics necessaris a la conservació de la fruita, la dictadura ha carregat els arbres d'impostos provincials i ha facilitat l'especulació dels exportadors — grans empreses protegides pel règim —, els quals, abusant del fet que la fruita s'ha de vendre ràpidament, han imposat llurs condicions als productors. Per exemple, les peres llimones, que fa uns quatre anys es pagaven a 10 i 12 pessetes quilo, no s'han pagat sinó a 5 i 7 pessetes la passada collita, tot i que els exportadors aconseguïen els mateixos preus i àdhuc més alts en els diversos països europeus.

Ara, el Govern prepara el cop de gràcia contra les plantacions fruiteres. L'al·ludit projecte de llei proposa la **prohibició de plantar arbres fruiters en terrenys regats i susceptibles d'ésser regats, compresa l'ordre d'arrencar immediatament els arbres plantats. Si aquesta ordre no és aplicada s'imposaran multes de 250 a**

1.000 pessetes per hectàrea i, cas de reincidir, s'amenaça inclusivament amb l'expropiació dels terrenys plantats.

El projecte de llei preveu, però, que l'ordre d'arrencar els arbres serà decidida pel Ministeri d'Agricultura, amb la qual cosa, coneixent la corrupció imperant, ja se sap com actuarà el favoritisme a favor d'uns i contra els altres. Aquest mateix favoritisme actuarà pel que fa als recàrrecs fiscals que s'anuncien als terrenys autoritzats a mantenir les plantacions.

Per acabar-ho d'arreglar, a cada província, l'inventari dels terrenys afectats serà establert i elevat al Ministeri per una Comissió presidida pel Governador i integrada pels representants de les organitzacions agrícoles oficials. Això vol dir que a cada província seran els terratinents i els pagesos més rics els qui decidiran quines plantacions poden continuar i quines han d'ésser arrencades immediatament. No cal dir que els més rics podran eliminar així la competència dels més pobres i pràcticament arruinar-los en fer-los perdre les plantacions i els diners i esforços que hi han invertit.

El gran descontent que agita la pagesia lleidatana, davant d'aquest projecte de llei ha obligat les Juntes de les Germanats a expressar llur protesta i, després d'una reunió celebrada a Lleida, a enviar una Comissió a discutir amb el Ministeri d'Agricultura.

Però cal que els milers de pagesos amenaçats per aquesta llei iníqua impulsin la protesta contra la seva aprovació i es preparin a oposar-se per tots els mitjans a llur abast a qualsevol ordre d'arrencar les plantacions. Amb aquest fi haurien d'unir-se i organitzar des d'ara llurs Comitès pagesos en cada localitat i en tots els termes afectats per la dita llei.

LA POLITICA MUNICIPAL DE BARCELONA AL SERVEI DELS MONOPOLIS

Els jerarques de l'Ajuntament de Barcelona acaben d'aprovar l'Ordenança Fiscal General per tal d'aplicar el Règim Especial instituit a la capital catalana. Mai no havíem assistit a la nostra ciutat a un desplaçament tan intens de propaganda psicològica destinada a desorientar l'opinió pública per a fer-li acceptar unes mesures que la perjudiquen greument. Discursos, declaracions, entrevistes, conferències, etc..., tot ha estat posat en acció. La demagogia, la mentida i la falsedat més grolleres han estat emprades amb la major desimboltura. Tot això s'ha fet perquè els capitalistes que manifestaven a l'Ajuntament saben que no compten amb el recolzament popular, perceben llur aïllament, tenen por al poble. És natural, perquè la política que practiquen és en benefici dels cligarques monopolistes de Barcelona.

Per a provar-ho n'hi ha prou amb dir que els impostos que graven els articles de consum, molts d'imprescindible necessitat, proporcionen al Municipi tant com la totalitat dels impostos que paguen els industrials, comerciants i propietaris de finques urbanes. I, a més, els impostos que aquests ciutadans satisfan, recauen — en la part fonamental — damunt dels industrials, artesans, comerciants i propietaris modestos.

La nova Ordenança és dictada en un moment en el qual el poder de compra dels barcelonins ha baixat de manera notòria, quan la indústria i el comerç no monopolistes experimenten serioses dificultats com a conseqüència del pla d'esta-

bilització, quan encara no es veuen les perspectives d'una recuperació de l'activitat econòmica als nivells de pre-crisi i, en canvi, les exportacions de la indústria barcelonina experimenten una torta contractació.

La nova Ordenança entra en aplicació als pocs mesos d'haver estat elevades les tarifes del transport urbà, d'haver-se augmentat fins un 25 % els lloguers i d'haver estat restablerts els mínims de consum elèctric, la qual cosa representa una nova despesa per a les famílies treballadores. A més, els industrials i comerciants modestos han vist augmentada llur contribució industrial i comercial en un 140 %, i cal afegir que, amb les modificacions vigents des del primer de gener, poden arribar a elevacions de fins tres i quatre vegades el que venien pagant.

Malgrat això, encara que ens han dit i repetit que no seria elevada la pressió fiscal i que el pressupost no s'augmentaria més que els anys anteriors, el fet és que l'ordinari del 1962 passa dels 1.500 milions de pessetes als 1.800. Això vol dir que s'incrementa en un 20 %, mentre que l'any passat ho fou en un 6,22 %, la qual cosa representa una càrrega de 1.200 pessetes per cada barceloní. I encara no sabem on arribarà el pressupost especial d'urbanisme que en 1961 fou de 514 milions de pessetes. Aquest creixement de la pressió pressupostària no és més que el principi de les conseqüències pràctiques de la Carta Municipal.

Contràriament al que diuen, la peça fonamental de la nova Ordenança segueix

essent el capítol d'impostos sobre el consum. L'arbitri que amb fins no fiscals gravava les begudes alcohòliques, les carns i el peix, s'ha transformat en un arbitri ordinari de consum amb totes les conseqüències que són del cas, i es pot passar de la imposició per quantitat a la imposició sobre el valor. Les promeses de desgravar les patates, la verdura, la llet i els ous, han estat oblidades perquè «es pot temer» que «els rendiments que aquestes espècies produeixen, no arribin a materialitzar-se en benefici dels consumidors». En canvi, són establerts dos nous impostos sobre el consum: el recàrrec sobre l'impost del gas i electricitat (que podrà arribar al 50 % quan gravi el consum domèstic de força) i l'arbitri sobre els serveis i adquisicions de caràcter suntuari o **l'adquisició dels quals reveli adequada capacitat**, formulació que obre camí a tota classe d'arbitrarietats tributàries. En una paraula: no sols no suprimeixen cap impost sobre el consum sinó que n'estableixen de nous; no sols no corregeixen el caràcter regressiu del sistema impositiu, sinó que l'accentuen.

Un altre dels eixos de l'Ordenança el constitueix el nou impost de radicació que grava les empreses industrials i comercials segons la superfície que ocupen i absorbeix 22 conceptes tributaris anteriors. És indubtable que aquest impost situa les empreses barcelonines en condicions desfavorables front a les de les altres ciutats que no pagaran aquest impost. L'orientació que presideix la seva gradació tendeix a carregar les empreses modestes i en pitjor situació, en benefici de les monopolistes. Un establiment de la categoria superior, en determinades condicions, pot pagar menys que altres amb la mateixa superfície, pertanyents a sis categories inferiors. Aquesta manifesta injustícia tributària està destinada — com ha declarat Porcioles — a corregir la «clàssica fragmentació», «l'atomització» de la indústria barcelonina.

No hi ha dubte que les grans empreses, que tenen costos més baixos, podran repercutir el nou impost sobre el preu dels articles i, en definitiva, l'arbitri caurà damunt els que amb eufemisme en diuen ara «els econòmicament febles».

La política tributària de la nova Ordenança té per objectiu redistribuir una part dels ingressos de la població en favor d'un reduït grup d'oligarques barcelonins. Afavorirà el procés de concentració industrial i comercial. Afectarà en primer terme els obrers, empleats i professions liberals, però també els artesans i industrials i comerciants modestos.

Si l'Ajuntament de Barcelona volgués corregir les injustícies tributàries, tal com diu de paraula, i es proposés fer pagar els qui realment tenen «capacitat adequada», no tindria més que establir un recàrrec sobre les empreses que obtenen alts beneficis monopolistes, sobre els increments de la cotització efectiva de les accions, sobre les transmissions hereditàries, etc.

L'Ajuntament, però, en aprovar una Ordenança amb objectius de classe tan descarats, aguditzarà — naturalment, sense voler-ho — la contradicció entre l'oligarquia monopolista i tot el poble de Barcelona. Crearà així una possibilitat més d'acció comuna entre la classe obrera i la burgesia no monopolista. Aquesta situació farà, doncs, més urgent la unitat entre les forces polítiques que representen els interessos de la burgesia no monopolista i el Partit de la classe obrera.

TRIBUNA DEL PARTIT

L'activitat d'un comitè de la joventut comunista

El treball d'un comitè o d'un grup de base de la joventut comunista ha de caracteritzar-se per la seva amplitud, ha de desenrotllar-se principalment mitjançant organitzacions legals de masses de tipus esportiu, cultural, folklòric i altres.

La joventut comunista ha d'actuar prop de la massa jovenívola treballadora per tal d'explicar la necessitat d'organitzar-se i lluitar per les seves reivindicacions i, principalment, per un salari igual a treball igual; per un augment general de salaris i sous per a tots els treballadors i el dret de vaga. El jove comunista ha de participar amb tot el jovent al costat dels seus companys de treball en la lluita general del treballadors contra les bases ianquis a Espanya i contra la dictadura del general Franco.

En certes empreses com ENASA, MAQUINISTA TERRESTRE i altres, el comitè de la joventut comunista hauria d'explicar als 150 o 200 joves de l'escola d'aprenents la conveniència d'exigir un salari substancial durant el període d'aprenentatge.

Bona atenció s'hauria de fixar en els clubs de fútbol, excursionisme, escacs i altres activitats d'esbarjo que han muntat certes empreses o que existeixen a les barriades. Aqueixos clubs permeten estrenyer els lligams dels joves comunistes amb la massa jovenívola del seu lloc de treball o del barri, i faciliten, així, el seu treball polític.

Cada club on hi participi la joventut, pot transformar-se en un agrupament antifranquista on els joves, a la vegada que es procurin l'esbargiment necessari, es formin com a combatents i activistes de la lluita contra la dictadura franquista.

El comitè de la joventut comunista hauria d'estar interessadíssim en l'educació cultural i política dels joves. Cada club o agrupament jovenívol podria muntar la seva biblioteca composta per llibres d'ensenyament general i tècnic i, sobre tot, de literatura progressista. Els joves haurien de trobar la forma d'assolir literatura soviètica car, en l'època en que els joves comunistes Gagarin i Titov han obert al món el camí del cosmos, la nostra joventut sent una gran passió per les realitzacions de la construcció del Comunisme a la URSS.

En aqueix ordre es molt interessant l'experiència d'alguns grups de joves que cotitzen una quantitat mensual la qual dediquen a comprar literatura progressista. Aqueixa, en passar de mà a mà, entre dotzenes de joves, contribueix a educar-los.

El comitè de la joventut comunista ha d'assegurar la difusió de la propaganda comunista entre els militants de la joventut i entre els joves en general, i l'estudi de les idees del marxisme-leninisme entre els joves que més anhelin conèixer les nostres idees.

Els 4 o 5 joves que formin el comitè de la joventut comunista no han d'ésser coneguts de la massa dels joves com a dirigents comunistes. El comitè i els noms dels seus components han d'ésser secrets per tal d'evitar la repressió policíaca i assegurar l'engrandiment i continuïtat del treball de la joventut comunista.

UNA NECESSITAT IMPERIOSA : LA UNITAT SENSE EXCLUSIVES

Tenim notícies que el Consell de Forces Democràtiques de Catalunya, la salut del qual mai no fou gaire robusta, ha sofert darrerament una greu crisi i ha estat pràcticament dissolt.

La causa immediata d'aquesta crisi consistiria — segons els nostres informes — en les divergències sorgides entre els seus components respecte diversos problemes polítics, entre els quals el de la restauració monàrquica.

Es ben sabut que Unió Espanyola es proposa d'aconseguir que els partits i grups polítics antifranquistes es pronunciïn a favor de la restauració monàrquica, la qual seria — segons U.E. — l'únic règim possible per a substituir la dictadura actual, quan Franco mori o abandoni el poder. Amb aquesta fi, U.E. ha realitzat diverses gestions prop d'alguns dirigents polítics antifranquistes de Catalunya, sense que fins ara hagin aconseguit cap resultat «públic». Malgrat això, és un secret conegut per tothom que els dirigents d'Unió Democràtica de Catalunya mantenen estrets lligams amb Unió Espanyola i que no pocs d'ells són coneguts partidaris de la monarquia. Aquest fet es reflecteix en una actitud cada cop més «accidentalista» i passiva dels representants d'Unió Democràtica en el Consell de Forces Democràtiques de Catalunya, la qual cosa ha provocat una paralització de les seves ja migrades activitats i, pràcticament, la seva dissolució.

Una altre de les causes de la crisi que afecta el Consell de FFDD serien les divergències existents dintre seu en relació amb la política internacional.

Com es recordarà, el Consell en qüestió va adreçar l'any passat una carta a Kennedy en la qual dit organisme es presentava a com a «vincl d'unió entre monàrquics i republicans» i s'afirmava que «la immensa majoria dels seus membres professen la fe catòlica». Més endavant els signants deien al nou President dels Estats Units: «El món necessita que el vostre país sigui fort, que el seu prestigi augmenti i que la seva projecció espiritual s'extengui a més i més pobles». La carta acabava així: «Preguem a Déu que per al bé de la humanitat, preservi la vida de V.E. i guii els destins del gran poble que us ha elevat a la magistratura suprema.»

Aquesta carta cobrí de vergonya els seus autors — especialment els dirigents del Moviment Socialista de Catalunya, de la CNT i d'Esquerra Republicana — i posteriorment ha estat un factor de descomposició del Consell de Forces Democràtiques.

A la vista de la política d'ajuda a Franco seguida pel Govern Kennedy, algun dels grups polítics fundadors del Consell han passat a defensar una política internacional distinta de la que s'expressava en aquella carta. En el número de gener d'ENDAVANT, òrgan del Moviment Socialista de Catalunya, Josep Pallach escriu: «...els dirigents dels Estats Units han potser modificat la forma de la seva desvergonyida política d'ajuda al dictador, però l'essencial d'aquesta política continua». I després afegeix: «Es necessari dir que no acceptem aquesta política i que ens semblaria degradant fer-nos-en còmplices de qualsevol manera, ni amb el silenci, per «greus» que siguin les «excuses» que s'avencin; els esdeveniments de Berlín o altres». Com a conclusió del seu article, Pallach proposa que les forces antifranquistes practiquin una política

de neutralitat i recolzin en els països de l'anomenat «tercer món».

L'evolució que respecte a la carta a Kenney marca l'article de Pallach es un signe alentador. Demuestra que — tal com es preveia al informe de Santiago Carrillo al III Ple del Comité Central del PCE —, cada cop els serà més difícil als partits i grups polítics antifranquistes identificar-se amb la política bel·licista dels Estats Units i del bloc occidental. Poc a poc va obrint camí la comprensió que l'interès actual i futur d'Espanya està en una política de no aliniament, favorable al desarmament i a la coexistència pacífica, de relacions amistoses amb tots els països. L'article de Pallach revela, malgrat això, que l'anticomunisme cega encara els dirigents del MSC. Només així s'explica que Pallach acusi la URSS de practicar envers Espanya una política similar a la dels Estats Units. Una tal deformació de la realitat expressa clarament la ceguera o la mala fe. Si, com pretén en el seu article, els socialistes catalans no anteposen cap interès «per alt que sigui o es digui» a l'interès dels nostres pobles, Pallach no ha de seguir anteposant els seus prejudicis anticomunistes a l'apreciació objectiva d'una de les més evidents característiques de la situació internacional: que els pobles d'Espanya tenen en la URSS i els altres països del camp del socialisme els més fermes i segurs aliats en llur lluita contra el franquisme i per la democràcia.

Desitgem ferventment que la rectificació que s'inicia en l'article de Pallach arri-

bi fins les seves últimes conseqüències no sols en relació amb la política exterior, sinó també respecte els problemes interiors. La crisi del Consell de Forces Democràtiques de Catalunya confirme una vegada més que tot organisme d'unitat antifranquista que exclou els comunistes està condemnat a la impotència i al descrèdit. El camí més curt i incruent per a posar fi a la dictadura passa per la unitat antifranquista sense exclusives. És un fet, encara que alguns no els agradi, que els comunistes som la força més influent i organitzada de l'oposició antifranquista. El problema de la unitat antifranquista radica, sobre tot, en la unitat entre els comunistes i els altres partits i grups de l'oposició d'esquerra i de dreta. Si tots aquests grups es posessin d'acord sobre un programa mínim d'acció comuna, el desig i la necessitat de canvis existents al nostre país es transformaria ràpidament en canvis reals.

Els prejudicis anticomunistes dels organitzadors del Consell de Forces Democràtiques de Catalunya determinaren que en quedessin exclosos no sols el PSU, sinó també el Front Nacional, el Partit Democràtic Cristià de Catalunya i l'Agrupació Democràtica Popular. Ara, la crisi del Consell i la rectificació que inicia l'article de Pallach han de conduir a la creació d'un veritable Comité de Coordinació de les forces de l'oposició catalana. La influència d'un tal Comité tindria transcendència, sens dubte, més enllà de l'Ebre i podria assenyalar el principi de la fi del règim dictatorial.

A l'Electra Industrial de Terrassa

La primavera passada, els obrers de l'Electra Industrial de Terrassa, en especial el personal de la secció de planxes i de la «nau nova», exigiren un augment de salari. Aquesta petició van recolzar-la negant-se a fer hores extres, negant-se a anar a prima, i reduint la producció en la jornada normal de 8 hores. Així obtingueren un augment i la promesa d'un plus no enterament respectada.

Els treballadors, veient com l'empresa els enganya, malgrat que el ritme del treball a la fàbrica ha anat augmentant, decidiren reclamar una altra elevació de salari el passat mes de novembre. L'empresa es negà a satisfer aquesta reivindicació, i aleshores una part dels operaris decidí col·lectivament deixar de treballar a la casa. Davant de llur actitud, l'empresa acceptà augmentar de 146 a 200 pessetes setmanals, però només als operaris que havien decidit marxar. Quan la totalitat dels obrers conegué aquest augment que només beneficiava a una vintena de treballadors, pararen les màquines i es dirigiren a l'oficina de personal per a exigir un augment general. Un dels caps de la direcció de l'empresa els contestà que tenien raó, que tornessin al treball i que els donarien una solució. L'endemà fixaren una nota a la tauleta d'avís dient que la setmana següent es reuniria la comissió que discuteix el projecte de conveni col·lectiu sindical en el qual es donarà solució a la demanda plantejada. Aquesta és la situació actual.

Corresponsal

Els pagesos de Bellvi; robats per l'Ajuntament

L'any 1931, l'Ajuntament republicà de Bellvis (Lleida) repartí entre més de 90 pagesos pobres unes terres de propietat municipal. Però heus aquí que l'actual Ajuntament franquista, que veu la novetats riquesa creada, ha decidit obligar aquests pagesos a comprar les terres que fa 30 anys els hi foren cedides. Així espera l'Ajuntament enriquir-se a costa del treball d'aquests homes.

Ja han fet dues subhastes en les quals, mitjançant amenaces i presions exercides separatament, 17 pagesos han estat obligats a endeutarse per a comprar la terra que era seva. Això s'ha obtingut malgrat les protestes dels qui així eren expropiats. Aquests mes de desembre han realitzat la tercera subhasta, que consta d'un lot de 36 parcel·les, però aquesta vegada l'oposició dels pagesos ha estat més enèrgica i s'han negat a pagar. L'Ajuntament s'ha vist obligat a recular i a demanar 14.000 pessetes pels terrenys que fa un any havia tassat en 25.000. Amb tota la raó, els pagesos han seguit oposant-se a ser víctimes d'aquest robatori. Malgrat tot, el 14 de desembre, data en la qual es tanca el terme de presentació de licitacions, un individu de Lleida ha adquirit totes les parcel·les, apujant 500 pessetes per sobre de la tassació de 14.000. El dia següent ha estat feta pública l'adjudicació.

Corresponsal